

DOOR DIK & DUN

‘Mannekes, tot de volgende keer?’

Jaak VAN DER HELST ervaart vriendschap in parochiekerk en parochiecentrum

Op zondag om tien uur gaat Jaak Van Der Helst uit Bel-sele op stap. „Ik in de rolstoel, mijn echtgenote is BOB”, schrijft hij. „De kerkgang bedraagt hooguit driehonderd meter, dus de risico’s zijn beperkt.”

Aan de kleine, maar gezellige parochiekerk worden ze verwelkomd door de warme glimlach van pastoor Manu. „Zijn stevig poot is een warm gebaar tijdens het vroege zondagsritueel. Binnen gonst het stemgeruis van de kerkgangers. Bij het binnenrijden zwaai ik. Hier krijg ik een monklach of een knipoog, daar een stevige knuist of een schouderklop van de bezige organist, die een eerste aria aantikt.”

Na de viering apprecieert Van Der Helst opnieuw de „stevige driesterrenpoot van pastoor Manu, met een heldere ‘tot weerziens’”. Het vertrekken gaat traag. „We delen in veelvoud drie kussen uit en nemen ze evenzeer in ontvangst, we schudden handen en wisselen info uit over vrienden uit de buurt wier aanwezigheid opvalt. Een korte babbel met onze naaste burens was een tijd geleden dan weer een volslagen verrassing. We ontmoetten ze voor het eerst in de wijkkerk. En we moesten eens binnenspringen voor een borrel. ‘Niet te lang wachten, hoor!’”

Jarenlang trokken de parochianen vervolgens naar parochie-

„De stevige poot van de pastoor, een warm gebaar”, schrijft Van Der Helst. © Jozefien Van Huffel

centrum Ons Heem. „Vijfendertig jaar terug kreeg de parochie het gebouw zomaar van een bouwfirma. Het werd in Vilvoorde gebruikt als personeelsruimte bij de constructie van een viaduct. Het werd door vele parochiale handen ter plekke gedemonteerd en met man en macht weer opgebouwd.”

Nu bouwt de parochie Pastoor van Ars aan een nieuw centrum. De mensen blijven er wellicht dezelfde. „Intenties worden hier met wisselende tapkastbazen vriendschappelijk doorgespoeld. We starten de ontmoetingsronde met een kop koffie of thee en vervolgen met een porto, pint, plat of bruis. Tussendoor delen

we de laatste gegevens omtrent de gezondheid breedvoerig mee, net zoals de plannen voor de komende dagen. Kortom, het elftal, ook wel de harde kern genoemd, zit aan zijn vaste tafel en houdt meestal drie verschillende gesprekken over koetjes en kalfjes.”

Soms gaat het er wat luider toe. „Maar dan meestal om het ‘hip,

hip, hoera’ in te zetten als er iemand jarig is. Het logisch gevolg is dan een rondje van de dankbare, vrijgevege gevierde.”

„Tijdens dat wekelijkse zondagse samenzijn halen we de vriendschappen aan, met een lach en soms ook een traan. Met een streepje medeleven, maar vooral ook een mee-beleven met zo-

„Tijdens het zondagse samenzijn halen we de vriendschap aan, met een lach en soms een traan”

veel levensmomenten van de gemeenschap, de vriendenkring”, besluit Jaak Van Der Helst. „Vaak wordt het woord ‘vriendschap’ hier niet op tafel gesmeten, maar des te meer voelen we het aan. Het is een vreugdevol, diepmentse innerlijk aanvoelen. Een glimlach, of meerdere, binnenin. ‘Mannekes, tot volgende keer, nietwaar? Tot zondag!’ We rollen naar huis, want de soep wacht.” (JVH)

OPROEP • In Door dik & dun vertellen lezers over een bijzondere of juist heel gewone vriendschap. Doe uw verhaal via Door dik & dun, Redactie Kerk & Leven, Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen of via doordikendun@kerknet.be.

Zeven koren en een rockband

Koster-organist Cindy ROSSEEL is veel meer dan voltijds bezig met muziek en zang

Jozefien VAN HUFFEL

Breed glimlachend staat Cindy Rosseel op het podium in Knesselare, vijftien kilometer van haar woonplaats Wingene. De plaatselijke muziekvereniging Willen is Kunnen viert een jubileum vanavond en rockgroep The Bats, met Rosseel achter de toetsen, sluit het feest af.

Wat het publiek echter niet weet, is dat Cindy Rosseel de volgende vierentwintig uur nog twee keer achter een klavier zal plaatsnemen. Niet in een sport-hal zoals hier, maar in de Onze-Lieve-Vrouwkerk in Veldegem evenals in de Sint-Andreaskerk in Aartrijke. Als koster-organist is Rosseel wekelijks met dienst in vier eucharistievieringen en gemiddeld twee tot drie uitvaartplechtigheden.

„Ik doe het allemaal even graag”, zegt ze. „Met The Bats speel ik al zo’n elf jaar samen. Het klikt tussen ons en het is een plezier om samen muziek te maken, ook al ben ik niet het type dat graag op de voorgrond staat.”

The Bats is ook een band die zich aanpast aan het publiek. „Meestal spelen we moderne rocknummers, maar als we optreden voor senioren, grijpen

Cindy Rosseel: „Ik hoef niet op de voorgrond te staan, maar ik geniet wel van het samen musiceren.” © Jozefien Van Huffel

we met plezier terug naar muziek uit hun jeugd”, zegt Rosseel. „Een keer per jaar spelen we op het bal van de Koninklijke Militaire School. Dan leggen we ons toe op de tango en de wals.”

Graag naar de kerk

Organiste werd Rosseel veeler toevallig. Als kind en jongere speelde ze piano. Vervolgens studeerde ze muziekagogiek aan het conservatorium in Brussel en Gent en gaf ze tien jaar lang no-

tenleer. Nadat ze een trouwviering speelde, wisten ook de parochies haar te vinden.

„Organist is een sociale job”, vindt Rosseel. „Vóór en na de viering praat je met de mensen. Geregeld vertellen parochianen dat ze graag naar de kerk komen, onder meer dankzij mijn muziek. Daar put ik veel voldoening uit.”

Behalve drie kerkorgels heeft Cindy Rosseel ook zeven koren onder haar hoede. „Veldegem en Aartrijke hebben elk een OKRA-

koor. Voorts leid ik drie volwassenkoren, een kinderkoor en een jongerenkoor”, somt ze op. „Het repertoire, vooral dat voor de vieringen, neem ik geregeld mee van het ene naar het andere koor. Maar de aanpak is wel anders bij de respectieve doelgroepen.”

„De volwassenen moet je bijvoorbeeld uitdagen met drie- of vierstemmige liederen, terwijl zingen voor sommige senioren vooral een ontspannende activiteit is”, vervolgt Rosseel. „In het jongerenkoor Artiriacum stop ik dan weer het meeste energie. De jongeren zijn tussen de tien en de achttien jaar en zij hebben het meest nood aan nevenactiviteiten naast de repetities.”

Begin november zingt Artiriacum, aangevuld met vrienden, het allerlaatste gospelconcert voor Damiaanactie met de Amerikaanse zangeres Lea Gilmore. „Dat is dé uitdaging van de komende tijd”, zegt Rosseel. „Maar eigenlijk ben ik altijd meer dan voltijds met muziek bezig.”

Info over het concert in de Sint-Andreaskerk in Aartrijke op 3 november om 19 uur, via gospelconcert@artiriacum.be of 0497 75 46 25.

Achiel Neys

Op 3 september overleed pater Achiel Neys. Hij werd zeventig. De redemptorist was bekend als aalmoezenier in de Centrale Gevangenis van Leuven van 1971 tot 1991. Vervolgens werd hij vormingsmedewerker voor gevangenis-aalmoezeniers en hun vrijwilligers in het vicariaat Vlaams-Brabant en Mechelen. Hij was ook adjunct-hoofdaalmoezenier van de Nederlandstalige strafrichtingen en zette zich in voor de rechten van gedetineerden. In 2007 werd hij parochievicaris van de Sint-Kwintenparochie in Leuven.

Józef Wesolowski

Het Vaticaan onthief de pauselijke nuntius in de Dominicaanse Republiek, de Poolse aartsbischop Józef Wesolowski (65), uit al zijn functies in afwachting van een onderzoek, door het Dominicaanse gerecht zowel als door het Vaticaan, naar seksueel misbruik van minderjarigen. Het is de eerste keer dat het Vaticaan een hooggeplaatste diplomaat in dergelijke omstandigheden uit zijn ambt ontzet. De procedure, ongebruikelijk volgens kerkjuristen, sluit aan bij de vaste wil van paus Franciscus om het seksueel misbruik in de Kerk strenger aan te pakken. (IVH)